

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **F. H. V. F.**, nar. X
státní příslušnost Bolívie
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2025, č. j.: CPR-17812-86/ČJ-2025-930310-V248

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou původně Městskému soudu v Praze prostřednictvím žalované domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2025, č. j.: CPR-17812-86/ČJ-2025-930310-V248, jímž bylo rozhodnuto tak, že se žalobcově žádosti o propuštění podle § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), nevyhovuje a žalobce se ze zařízení pro zajištění cizinců nepropouští.
2. Žalobce v žalobě namítal nevyužití zvláštního opatření v podobě zdržování se na adrese místa pobytu pro účely pobytové kontroly, dále nevyužití zvláštního opatření finanční záruky a její kalkulaci a závěrem pak neprovedení některých důkazů.
3. Žalobce žalované doložil, že má zajištěné ubytování spolu se svou přítelkyní na adrese X. Žalovaná se doloženým dokladem o zajištěném ubytování nijak nezabývala. Žalovaná tak podle žalobce považuje zajištění za primární prostředek a zvláštní opatření podle § 123b z.p.c. pouze jako alternativu, jejichž použití je fakultativní a spadá pod jeho diskreci. Napadené rozhodnutí je podle žalobce v této části nepřezkoumatelné.
4. Pokud se jedná o finanční záruku, zdůraznil žalobce, že její využití sám navrhoval a využití této alternativy podpořil uvedením transparentního účtu, vedeného na jméno přítelkyně. V době podání žádosti o propuštění se na účtu nacházela částka 65 672,22 Kč, která podle žalobce mohla být v případě potřeby navýšena. To žalobce doložil čestnými prohlášeními. Žalobce má za nejasný způsob kalkulace případné potřebné finanční záruky žalovanou a nesouhlasí se závěrem, že prostředky žalobce jsou zjevně nedostačující. Neakceptování finanční záruky vykazuje známky účelovosti a nedostatečného individuálního posouzení. Žalobce dále upozornil na podle něho nesprávnou transpozici institutu finanční záruky do českého právního řádu.
5. Závěrem namítal žalobce neprovedení navrhovaných důkazů, a to čestných prohlášení od přátel a známých a nesouhlasí s posouzením těchto prohlášení jako irelevantních.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce v žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti, pouze opakuje ty, se kterými se žalovaná dostatečně vypořádala v rámci správního řízení. Odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla žalobu zamítnout.

Zjištění z obsahu správních spisů

7. Dne 9. 4. 2025 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou a bylo zjištěno, že na území pobýval na základě dlouhodobého pobytu s platností od 21. 5. 2009 do 18. 4. 2011, přičemž jeho žádost o nový pobyt ze dne 16. 4. 2014 byla zamítnuta. Byl nalezen cestovní pas žalobce s platností do 21. 1. 2021, jenž neobsahoval žádné vízum ani vstupní a výstupní razítko. Následně byl žalobce zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (úřední záznam ze dne 9. 4. 2025, č. j.: KRPA-115992-1/ČJ-2025-000022).
8. Dne 9. 4. 2025 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobývání na území bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu (oznámení zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-115992-7/ČJ-2025-000022-ZSV).
9. V rámci svého výsledku dne 9. 4. 2025, z něhož byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-115992-8/ČJ-2025-000022-ZSV, žalobce mj. uvedl, že do Schengenského prostoru přiletěl dne 1. 8. 2007 a po celou dobu pobýval výhradně v České republice. Platnost cestovního dokladu

skončila v roce 2021, žalobce si chtěl dát vystavit nový, ale pracovníci ambasády ho nedohledali v evidencích. Je si vědom svého neoprávněného pobytu na území, adresu pobytu nikde nehlásil, nemá označen zvonek ani schránku. Bydlí asi dva roky s přítelkyní ruské národnosti, svatbu ani děti neplánují na území České republiky, v budoucnu by chtěli žít v Mexiku. Jeho rodiče žijí v Bolívii, udržují spolu pravidelný kontakt. Je svobodný, bezdětný, pracuje jako masér, pracovním povolením nedisponuje. V České republice nemá žádné příbuzné ani nikoho, komu by ukončení pobytu zasáhlo do soukromého či rodinného života. Nic tu nevlastní, nemá zde žádné závazky ani pohledávky. Ve vycestování do země původu, kterou pokládá za bezpečnou, mu nic nebrání, aktuálně nedisponuje žádnou hotovostí ke složení finanční záruky. Protokol bez jakýchkoliv výhrad podepsal.

10. Dne 9. 4. 2025 vydala Policie ČR rozhodnutí, kterým byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění s dobou zajištění 90 dnů. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že podle policie nelze od žalobce očekávat jeho dobrovolné vycestování. Žalobce na území setrval ode dne 12. 11. 2016 přes vědomí protiprávnosti svého jednání, když neučinil žádné kroky směřující k vycestování. Na str. 5–7 tohoto rozhodnutí se žalovaná zabývala nemožností uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 z.p.c., neboť by byla zjevně neúčelná. Lhůta trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy předání. Jelikož v České republice nežijí žádní žalobcovi příbuzní ani osoby, vůči nimž by měl vyživovací povinnost nebo je měl v péči, nebudou zajištěním dotčeny rodinné a soukromé poměry žalobce.
11. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, která byla rozsudkem uvedeného soudu ze dne 12. 5. 2025, č. j. 21 A 19/2025-45 zamítnuta.
12. Dne 29. 5. 2025 požádal žalobce o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců podle § 129a z.p.c., kterou odůvodnil tím, že od doby zajištění v ZZC Balková se výrazně změnilы okolnosti, na základě, kterých byl žalobce zajištěn. Zdůraznil zajištěné ubytování a zřízení transparentního účtu za účelem složení finanční záruky, na němž se ke dni podání žádosti nacházely prostředky ve výši 65 672 Kč; prostředky byly poskytnuty přáteli a známými. Přiložil dále řadu čestných prohlášení osob, které se mohou za žalobce zaručit. Podle žalobce současná situace odůvodňuje propuštění žalobce za současného použití některého ze zvláštních opatření.
13. O žádosti žalobce rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 4. 6. 2025. Žalovaná předně zdůraznila, že žalobce se nacházel na území ČR od 12. 11. 2016 bez platného oprávnění k pobytu a od 21. 1. 2021 bez platného cestovního dokladu. Zabývala se otázkou finanční záruky a dospěla k závěru, že částka, kterou žalobce disponuje, je zjevně nedostačující. Především pak žalovaná dospěla k tomu, že i kdyby uznala změnu poměrů na straně žalobce, nezhojí to objektivní složku předpokladu vyhovění žádosti. Osoba žalobce a jeho dosavadní chování neodůvodňuje závěr, že by uložení zvláštních opatření vedlo k cíli předpokládaného záměru, kterým je vycestování z území. Zdůraznila přitom právě skutečnost, že žalobce vstoupil na území ČR v souladu s právním předpisem a o podmínkách pobytu věděl či vědět měl. V souladu s původním oprávněním k pobytu byl žalobce oprávněn na území pobývat, nikoli však vykonávat výdělečnou činnost. Nebylo zjištěno, že by se žalobce alespoň pokusil získat povolení k zaměstnání, to demonstruje vztah žalobce k právnímu řádu ČR. Jako nepravděpodobná považovala žalovaná tvrzení žalobce o tom, že se obracel na známé a advokáty a nikdo mu nedokázal pomoci. K odhalení neoprávněného

pobytu došlo vlastní činností policie. Záruky známých, které žalobce předložil, považovala žalovaná za irelevantní.

Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 z.p.c.
15. Podle ust. § 129a odst. 1 z.p.c. *cizinec je oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.*
16. Krajský soud na prvním místě uvádí, že nemá za důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci dostála, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 s.ř.
17. Pokud se týče návrhu na uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, je třeba zdůraznit, že tato představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j.: 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložním zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá z.p.c.); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.

18. Žalovaná se možností uložení zvláštních opatření zabývala a dospěla k závěru, že by takový postup nebyl účelný, a to zejména s ohledem na žalobcovo předchozí jednání spočívající v neoprávněném pobytu na území, které demonstruje jeho postoj k právnímu řádu České republiky. Žalobce nectil zákony České republiky a jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn Policií ČR. Žalovaná se zabývala v obecnější rovině i možnou finanční zárukou a dospěla k tomu, že finanční prostředky žalobce nedostačují.
19. Krajský soud především zcela souhlasí se stěžejním závěrem žalované, že by i prokázaná změna poměrů na straně žalobce nemůže vést k vyhovění žádosti. Také podle krajského soudu nelze v osoba žalobce a v jeho dosavadním chování shledat ničeho, co by svědčilo k možnosti aplikace zvláštních opatření. Žalobce po dobu téměř 10 let pobýval neoprávněně na území ČR a neučinil jediný relevantní krok k legalizaci pobytu. Lze tak zcela přisvědčit závěru, že by uložení zvláštních opatření nevedlo k cíli předpokládaného záměru, kterým je vycestování z území, resp. lze se oprávněně domnívat, že by tento cíl ohrozilo, ne-li zmařilo.
20. Žalovaná v projednávaném případě neporušila zásadu proporcionality nebo zásadu minimalizace zásahů do osobní svobody cizince. Nejde totiž o standardní situaci, kdy postačuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, na jehož základě cizinec z území vycestuje (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51), což lze dovodit z žalobcovy pobytové historie s neobvykle dlouhým neoprávněným pobytem i nelegálním výkonem práce. Jak trefně vystihl Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 12. 5. 2025, č. j. 21 A 19/2025-45, žalobce svým předchozím chováním oslabil svou důvěryhodnost, a tak nelze očekávat, že by poskytoval správním orgánům potřebnou součinnost, natož pak že by z území České republiky vycestoval dobrovolně. K naplnění účelu správního vyhoštění žalobce je v daném případě nutné využít institutu zajištění. Námitka žalobce, že v daném mělo být přistoupeno k uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince, není důvodná. Své právní závěry žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnila. Soud v postupu žalované neshledal žádné pochybení, které by mělo za následek nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
21. Krajský soud má za nedůvodné námitky žalobce směřující do vypořádání otázky finanční záruky. Žalovaná se uvedeným zabývala a srozumitelně vysvětlila, že v případě žalobce není možné k uložení tohoto zvláštního opatření přistoupit. Napadené rozhodnutí je v tomto zcela přezkoumatelné a závěry jsou srozumitelné a logické a soud se s nimi ztotožňuje. Námitky žalobce stran způsobu výpočtu finanční záruky jsou irelevantní, neboť nebyl v případě žalobce dán vůbec prostor pro uložení tohoto opatření.
22. Shodně není důvodná námitka žalobce stran neprovedení navrhovaných důkazů. Také podle krajského soudu byla totiž předložená čestná prohlášení z pohledu možnosti uložení zvláštních patření irelevantní. Podstatné je že, jak soud zdůraznil výše, osoba žalobce a v jeho dosavadním chování shledat ničeho, co by svědčilo k možnosti aplikace (jakýchkoli) zvláštních opatření.
23. S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spisu. Žalovaná se dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelně vypořádala s žádostí žalobce o propuštění a s naplněním podmínek pro zajištění žalobce, potažmo jeho setrvání a své závěry v tomto směru v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnila.

24. Ke dni svého vydání by tudíž napadené rozhodnutí obstálo, soud však s ohledem na mezinárodní závazky České republiky dále zkoumal, zda nenastala po vydání rozhodnutí nějaká skutečnost, jež by trvání zajištění bránila. Uvedený požadavek vyplývá z ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j.: 9 Azs 193/2019-48). Soud však neshledal žádnou zásadní okolnost, kvůli níž by mělo dojít k prolomení ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., tj. k provedení přezkumu ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

Závěr a náklady řízení

25. Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 14. července 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph.D., v.r.
samosoudce